Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JEANA RICHARDA DE LA TOUR
přednesené dne 27. dubna 2021 [1]

Spojené věci C-584/20 P a C-621/20 P

Evropská komise
proti
Landesbank Baden-Württemberg,
Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB) (C-584/20 P)
a
Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB)
proti

Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P)

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Jednotný fond pro řešení krizí (SRF) – Spravedlivý proces – Zásada kontradiktornosti – Důvod, který je soud povinen zkoumat bez návrhu – Autentizace sporného rozhodnutí – Výpočet příspěvků předem na rok 2017 – Povinnost uvést odůvodnění – Obchodní tajemství – Legalita nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2015/63“

I. Úvod

1. Hlavním cílem jednotného mechanismu pro řešení krize (SRM) [2], který je druhým pilířem bankovní unie, je zajistit, aby selhání bank v Unii byla účinně řízena a daňovým poplatníkům a reálné ekonomice vznikly co nejmenší náklady. Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB), agentura Evropské unie odpovědná za dohled nad účinným a jednotným fungováním SRM, přijímá rozhodnutí o zahájení postupu řešení krize banky, avšak z provozního hlediska bude toto rozhodnutí prováděno ve spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize.

2. SRB vlastní Jednotný fond pro řešení krizí (SRF), jehož úlohou je financovat opatření k řešení krizí. Tento fond je naplňován příspěvky úvěrových institucí a některých investičních podniků eurozóny [3]. Mezivládní dohoda upravuje převod příspěvků na unijní úrovni [4].

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Vytvoření tohoto mechanismu odpovídá jednomu z cílů Skupiny 20 (G 20) po úpadku banky Lehman Brothers v roce 2008: členské státy skupiny G20 se zavázaly „vyvinout nástroje a rámce pro účinné řešení úpadků finančních skupin s cílem zmírnit narušení vyplývající z úpadků finančních institucí a snížit morální riziko do budoucna“ (Závěrečné prohlášení summitu G 20 v Pittsburghu 24. až 25. září 2009).

3 – Dále jen „instituce“.

4 – Mezivládní dohoda o převádění a sdílení příspěvků do [SRB], podepsaná v Bruselu dne 21. května 2014.

3. Sdílení financování bude ukončeno na konci roku 2023, neboť k tomuto datu budou příspěvky určeny výhradně do SRF a nadále již nebudou zčásti, která se každoročně snižuje, určeny vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize. Pravidla pro výpočet těchto příspěvků byla předmětem četných diskusí a dlouhých vyjednávání mezi členskými státy [5].

4. Uvedené příspěvky se vypočítávají ročně proto, aby SRF měl do konce počátečního období v délce osmi let k dispozici finanční prostředky představující alespoň 1 % částky pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených na území všech zúčastněných členských států. Roční výše těchto příspěvků však nesmí překročit 12,5 % cílové úrovně.

5. Příspěvky institucí se vypočítají na základě velikosti instituce paušálně nebo jsou upraveny v poměru k rizikovému profilu dané instituce [6].

6. Řešení krizí tak umožňuje nejen snížit ekonomické a rozpočtové náklady případných bankovních selhání v budoucnu, jeho cílem je však také zmírnit některá riziková chování v institucích, přičemž u těch nejvýznamnějších bylo zajištěno, že budou zachráněny veřejnou mocí a v konečném důsledku daňovými poplatníky, jakož i v důsledku toho snížit pravděpodobnost jejich výskytu omezením tohoto morálního rizika.

7. Rozhodnutím ze dne 11. dubna 2017 o výpočtu příspěvků předem na rok 2017 do SRF (SRB/ES/SRF/2017/05) [7] SRB stanovil výši příspěvků předem do SRF pro každou instituci na rok 2017 a zejména pro Landesbank Baden-Württemberg (dále jen „LBBW“).

8. Tribunál Evropské unie, ke kterému podala LBBW žalobu, rozsudkem ze dne 23. září 2020, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB [8], zrušil sporné rozhodnutí v části, v níž se týkalo této banky.

9. Evropská komise, vedlejší účastnice v prvním stupni, jakož i SRB podaly proti tomuto rozsudku kasační opravné prostředky.

10. Při rozhodování o těchto kasačních opravných prostředcích Soudní dvůr má příležitost rozhodnout jednat o pravidlech týkajících se autentizace přílohy rozhodnutí SRB a jednak o pravidlech pro výpočet příspěvků předem, které musí SRB uplatnit v rámci SRM.

11. Navrhovatelé se zejména domáhají, aby Soudní dvůr rozhodl v každém případě o legalitě ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 o výpočtu příspěvků předem. Tribunál totiž rozhodl o protiprávnosti těchto ustanovení s odůvodněním, že tato pravidla pro výpočet jsou ze své podstaty netransparentní, když spočívají v zachovávání obchodního tajemství plynoucího ze zohlednění číselných údajů spojených s jinými institucemi, přičemž tato netransparentnost porušovala povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 296 SFEU.

5 – Viz například postoj francouzské vlády k rozdílům mezi francouzským a německým bankovním systémem, zpráva ze dne 4. března 2015, jménem finančního výboru Senátu k návrhu zákona o povolení ratifikace dohody o převádění a sdílení příspěvků do [SRB], která je k dispozici na následující internetové adrese: http://www.senat.fr/rap/l14-307/l14-3071.pdf (první část, III, B).

6 – Příspěvek v návaznosti na rizikový profil je založen na kritériích stanovených v čl. 103 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), a upřesněn v článcích 5 až 9 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 11, s. 44).

7 – Dále jen „sporné rozhodnutí“.

8 – T-411/17, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2020:435.

12. Soudnímu dvoru zaprvé navrhnu, aby zrušil napadený rozsudek jednak proto, že Tribunál porušil zásadu kontradiktornosti při posuzování autentizace přílohy sporného rozhodnutí, a jednak proto, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení ohledně dosahu povinnosti uvést odůvodnění a ohledně legality nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Zadruhé navrhnu Soudnímu dvoru, aby ve věci meritorně rozhodl ohledně těchto dvou otázek a novým rozhodnutím ve věci zrušil sporné rozhodnutí v části, v níž se týká LBBW z důvodu nedostatečné autentizace přílohy tohoto rozhodnutí a nedostatečného odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Soudnímu dvoru také navrhnu, aby zamítl námitku protiprávnosti zpochybněných ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 s výhradou, že SRB zajistí vyšší míru transparentnosti ohledně určitých důvěrných údajů třetích osob.

II. Právní rámec

A. Směrnice 2014/59

13. Článek 102 odst. 1 a 2 směrnice 2014/59 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby nejpozději do 31. prosince 2024 dosáhly finanční prostředky v rámci jejich mechanismů financování výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených na jejich území. Členské státy mohou stanovit cílové úrovně, které tuto hodnotu překračují.

2. Během počátečního období uvedeného v odstavci 1 se příspěvky do mechanismů financování získané podle článku 103 rozdělí v čase co nejrovnoměrněji, dokud není dosaženo cílové úrovně […]“

14. Článek 103 této směrnice stanoví:

„1. Za účelem dosažení cílové úrovně uvedené v článku 102 členské státy zajistí, aby od institucí povolených na jejich území, včetně poboček v Unii, byly příspěvky získány nejméně jednou ročně.

2. Příspěvek každé instituce je úměrný podílu celkové hodnoty jejích závazků (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území daného členského státu po odečtení pojištěných vkladů.

Tyto příspěvky se upraví v poměru k rizikovému profilu institucí podle kritérií přijatých podle odstavce 7.

[…]

7. Komise je zmocněna přijímat akty v přenesené pravomoci podle článku 115, jimiž upřesní pojem příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu institucí, jak je uvedeno v odstavci 2 tohoto článku, s přihlédnutím ke všem těmto skutečnostem:

a) rizikové expozici instituce, včetně významu jejích obchodních činností, podrozvahových expozic a míry cizího financování;

b) stabilitě a různorodosti finančních zdrojů podniku a nezatížených vysoce likvidních aktiv;

c) finanční situaci instituce;

d) pravděpodobnosti, že instituce vstoupí do procesu řešení krize;

e) rozsahu, v jakém instituce v minulosti čerpala mimořádnou veřejnou finanční podporu;

f) složitosti struktury instituce a její způsobilosti k řešení krize;

g) významu instituce pro stabilitu finančního systému nebo hospodářství jednoho nebo více členských států nebo Unie;

h) skutečnosti, že daná instituce je součástí institucionálního systému ochrany.

[…]“

B. Nařízení (EU) č. 806/2014

15. Článek 67 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010[9], stanoví:

„1. Zřizuje se [SRF]. Je naplňován v souladu s pravidly o převádění finančních prostředků získaných na vnitrostátní úrovni do [SRF], která jsou stanovena v dohodě [o převádění a sdílení příspěvků do SRF].

2. SRB používá [SRF] pouze pro účely zajištění účinného používání nástrojů k řešení krize a výkonu pravomocí k řešení krize podle části II hlavy I a v souladu s účelem řešení krize a se zásadami řešení krize uvedenými v článcích 14 a 15. Rozpočet Unie ani vnitrostátní rozpočty členských států nenesou za žádných okolností odpovědnost za výdaje nebo ztráty [SRF].

3. Vlastníkem [SRF] je SRB.

4. Příspěvky podle článků 69, 70 a 71 jsou získávány od subjektů uvedených v článku 2 vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jsou převáděny do [SRF] v souladu s dohodou [o převádění a sdílení příspěvků do SRF].“

16. Článek 69 odst. 1 a 2 tohoto nařízení stanoví:

„1. Do konce počátečního období v délce osmi let od 1. ledna 2016, […] dosáhnou dostupné finanční prostředky [SRF] výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech.

2. Během počátečního období podle odstavce 1 se příspěvky do [SRF] vypočtené v souladu s článkem 70 a získané v souladu s čl. 67 odst. 4 rozdělí v čase co nejrovnoměrněji, dokud není dosaženo cílové úrovně, přitom se však náležitě zohlední fáze hospodářského cyklu a dopad, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci přispívajících institucí.“

17. Článek 70 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Jednotlivé příspěvky každé instituce se získávají alespoň jednou ročně a vypočítají se jako úměrný podíl celkové hodnoty jejích závazků (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států po odečtení pojištěných vkladů.

9 – Úř. věst. 2014, L 225, s. 1.

2. SRB každoročně, po konzultaci s [Evropskou centrální bankou (ECB)] nebo s vnitrostátním příslušným orgánem a v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize, vypočte jednotlivé příspěvky, aby zajistil, že příspěvky, které mají uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí 12,5 % cílové úrovně.

Každoroční výpočet příspěvků jednotlivých institucí je založen na:

a) paušálním příspěvku, který je úměrný podílu celkové hodnoty závazků instituce (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území zúčastněných členských států po odečtení pojištěných vkladů; a

b) příspěvku upraveném v poměru k rizikovému profilu, který vychází z kritérií stanovených v čl. 103 odst. 7 směrnice [2014/59], se zřetelem k zásadě proporcionality a aniž by došlo k narušení mezi strukturami bankovního sektoru členských států.

[…]“

C. Nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

18. Podle článku 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63:

„1. Orgány příslušné k řešení krize stanoví roční příspěvky splatné jednotlivými institucemi v poměru k jejich rizikovému profilu na základě informací, které tyto instituce poskytly podle článku 14, a za použití metodiky stanovené v tomto oddílu.

2. Orgán příslušný k řešení krize stanoví roční příspěvek uvedený v odstavci 1 na základě roční cílové úrovně mechanismu financování k řešení krizí, přičemž zohlední cílovou úroveň, jíž má být podle čl. 102 odst. 1 směrnice [2014/59] dosaženo do 31. prosince 2024, a na základě čtvrtletně počítané průměrné hodnoty vkladů pojištěných v předchozím roce všemi institucemi povolenými na jeho území.“

19. Článek 5 tohoto nařízení v přenesené pravomoci stanoví zásady úpravy základních ročních příspěvků v poměru k riziku.

20. Článek 6 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci vymezuje soubory ukazatelů rizik a jednotlivé ukazatele, jejichž relativní váha je stanovena v článku 7 téhož nařízení v přenesené pravomoci.

21. Článek 9 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 stanoví:

„1. Orgán příslušný k řešení krize stanoví pro každou instituci dodatečný multiplikátor pro úpravu příspěvku podle rizikového profilu tím, že zkombinuje ukazatele rizika uvedené v článku 6 podle vzorců a postupů uvedených v příloze I.

2. Aniž je dotčen článek 10, orgán příslušný k řešení krize stanoví roční příspěvek každé instituce pro každé příspěvkové období vynásobením základního ročního příspěvku dodatečným multiplikátorem pro úpravu příspěvku podle rizikového profilu v souladu se vzorci a postupy stanovenými v příloze I.

3. Hodnoty multiplikátoru pro úpravu příspěvku podle rizikového profilu se pohybují v rozmezí 0,8 až 1,5.“

D. Nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2017/747

22. Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/747 ze dne 17. prosince 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014, pokud jde o kritéria týkající se výpočtu příspěvků předem a o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků [10], v čl. 3 odst. 1 a 4 stanoví:

„1. Při posuzování fáze hospodářského cyklu a dopadu, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci přispívajících institucí, podle čl. 69 odst. 2 nařízení […] č. 806/2014 vezme SRB v úvahu alespoň tyto ukazatele:

a) makroekonomické ukazatele stanovené v příloze k určení fáze hospodářského cyklu;

b) ukazatele stanovené v příloze k určení finanční situace přispívajících institucí.

[…]

4. V daném příspěvkovém období může být výše ročních příspěvků relativně nižší než průměr ročních příspěvků vypočítaných podle čl. 69 odst. 1 a čl. 70 odst. 2 nařízení […] č. 806/2014 pouze tehdy, pokud výbor ověří, že podle konzervativních odhadů lze cílové úrovně dosáhnout do konce počátečního období.“

III. Skutečnosti předcházející sporu

23. LBBW je úvěrovou institucí se sídlem v Německu, která je součástí institucionálního systému ochrany Sparkassen-Finanzgruppe (finanční skupina spořitelen, Německo).

24. LBBW dne 26. ledna 2017 předala Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (Spolkový úřad pro stabilizaci finančních trhů, Německo; dále jen „FMSA“), německému orgánu příslušnému k řešení krize, prohlášení pro účely výpočtu příspěvku předem na rok 2017.

25. SRB na svém výkonném zasedání na základě čl. 54 odst. 1 písm. b) a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 rozhodl sporným rozhodnutím o výši příspěvku předem na rok 2017 každé instituce, včetně LBBW.

26. FMSA výměrem ze dne 21. dubna 2017, který byl doručen dne 24. dubna 2017, LBBW informoval, že SRB stanovil její příspěvek předem na rok 2017 do SRF, a sdělil jí částku, kterou měla zaplatit do Restrukturierungsfonds (restrukturalizační fond, Německo). FMSA k výměru připojil dva dokumenty, konkrétně německou verzi textu sporného rozhodnutí, k němuž nebyla připojena příloha, o níž se tento text zmiňuje, a dokument nadepsaný „Podrobnosti k výpočtu (po korekci o riziko): Příspěvky předem do [SRF] na rok 2017“.

IV. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

27. Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. června 2017 podala LBBW žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí.

28. Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. září 2017 podala Komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání SRB, kterému bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 13. listopadu 2017.

10 – Úř. věst. 2017, L 113, s. 2.

29. Bylo nařízeno:

– organizační procesní opatření přijaté dne 12. února 2019, kterým byl SRB vyzván, aby zaprvé předložil úplnou kopii originálu sporného rozhodnutí včetně jeho přílohy, jakož i všechna mezitímní rozhodnutí, jež přijal a na jejichž základě byl proveden výpočet příspěvku, zadruhé, aby popsal postup přijímání sporného rozhodnutí a předložil příslušné podklady, zatřetí, aby upřesnil datum prvního zveřejnění na internetu tabulky týkající se rozpětí multiplikátoru korekce v závislosti na rizikovém profilu, a, začtvrté, aby uvedl hodnoty multiplikátoru ukazatele institucionálního systému ochrany a hodnoty multiplikátoru korekce v závislosti na rizikovém profilu, které byly použity v případě ostatních institucí;

– opatření k provedení dokazování ze dne 10. dubna a 9. září 2019 za účelem předložení důvěrných a nedůvěrných znění dokumentů a písemností uvedených v předchozím organizačním opatření, a pro účely doplnění odpovědi na první provedení dokazování, a

– opatření k provedení dokazování ze dne 10. října 2019, kterým Tribunál vyňal ze spisu všechny dokumenty, které SRB předložil v důvěrném znění a nařídil, aby byla předložena nová nedůvěrná znění ostatních dokumentů, neboť původně předložené verze obsahovaly skryté pasáže, které byly ve skutečnosti relevantní pro spor a zároveň nebyly důvěrné.

30. Tribunál jednak připustil právní zájem LBBW na podání žaloby z toho důvodu, že ačkoli adresáty rozhodnutí SRB o výpočtu příspěvků předem do SRF jsou vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, instituce, které mají tyto příspěvky platit, jsou těmito rozhodnutími přímo a osobně dotčeny. Tribunál kromě toho připustil přípustnost námitky protiprávnosti uplatněné proti některým ustanovením nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

31. Tribunál poté, co připomněl, že unijní soud je povinen zkoumat i bez návrhu důvod vycházející z porušení podstatné formální náležitosti, které spočívá v nedostatku řádné autentizace aktu, jakož i z nedostatku odůvodnění či z jeho nedostatečnosti, rozhodl, že požadavek na autentizaci sporného rozhodnutí nebyl v projednávané věci splněn. Rozhodl totiž, že jeho příloha, která obsahovala výše příspěvků předem splatné LBBW, představovala podstatný prvek tohoto rozhodnutí a nebyla s uvedeným rozhodnutím neoddělitelně spojena ani nebyla podepsána.

32. Tribunál ve snaze o řádný výkon spravedlnosti rovněž přezkoumal ostatní tři důvody, kterých se dovolávala LBBW, a to porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva na účinnou soudní ochranu a námitku protiprávnosti některých ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

33. Pokud jde o porušení povinnosti SRB uvést odůvodnění, i když Tribunál nezpochybnil důvěrnou povahu údajů týkajících se ostatních institucí, které byly vzaty v úvahu při výpočtu příspěvků, uvedl, že sporné rozhodnutí neobsahovalo kromě obecných vysvětlení obsažených v jeho textu prakticky žádný prvek výpočtu příspěvku LBBW. Rozhodl tak, že vzhledem k tomu, že je výpočet příspěvku LBBW založen na těchto údajích, které nelze LBBW sdělit, z důvodu, že příspěvky jednotlivých institucí jsou na sobě vzájemně závislé, vše nasvědčuje tomu, že je ze své podstaty netransparentní. Tribunál dospěl k závěru, že použitá metoda výpočtu je na újmu možnosti LBBW účinně zpochybnit sporné rozhodnutí.

34. Tribunál vyhověl námitce protiprávnosti vznesené LBBW ve vztahu k některým ustanovením nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Rozhodl, že netransparentnost výpočtu, která neumožnila LBBW ověřit jeho správnost, byla přinejmenším částečně výsledkem metodiky výpočtu definované Komisí v tomto nařízení v přenesené pravomoci, aniž jí to bylo uloženo nařízením č. 806/2014 nebo směrnicí 2014/59, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí.

35. S ohledem na výše uvedené úvahy Tribunál rozhodl, že sporné rozhodnutí musí být zrušeno, pokud jde o LBBW, na základě porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu.

V. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

36. Ve svém kasačním opravném prostředku ve věci C-584/20 P Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a

– uložil LBBW náhradu nákladů řízení.

37. Ve svém kasačním opravném prostředku ve věci C-621/20 P SRB navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– zamítl žalobu LBBW a

– uložil LBBW náhradu nákladů řízení.

38. LBBW navrhuje kasační opravné prostředky zamítnout a uložit navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

39. V rozhodnutích ze dne 4. a 8. prosince 2020 předseda Soudního dvora vyhověl návrhům Komise a SRB, aby byly projednávané věci projednány ve zrychleném řízení upraveném v článcích 133 až 136 jednacího řádu Soudního dvora.

40. Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 12. února 2021 byly věci C-584/20 P a C-621/20 P spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

41. Usnesením ze dne 25. února 2021 bylo vyhověno návrhu Fédération bancaire française (francouzská bankovní federace) na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání LBBW.

42. Usnesením ze dne 12. března 2021 bylo vyhověno návrhu Španělského království na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání SRB a Komise.

VI. Analýza

43. Na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P se Komise dovolává pěti důvodů kasačního opravného prostředku. V prvním důvodu tvrdí, že Tribunál zkreslil skutkové okolnosti a porušil zásadu kontradiktornosti a práva na obhajobu SRB. Druhý důvod vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál tím, když prohlásil za přípustnou námitku protiprávnosti vznesenou proti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, aniž tento závěr odůvodnil. Ve třetím důvodu tvrdí, že Tribunál chybně vyložil čl. 69 odst. 1 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014, pokud jde o cílovou úroveň a základní roční výši. Ve čtvrtém důvodu je uveden chybný výklad článků 4 až 7 a 9, jakož i přílohy I nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 v tom, že úprava příspěvků podle rizikového profilu byla kvalifikována jako „na sobě vzájemně závislá“. V pátém důvodu je kritizováno chybné rozšíření povinnosti uvést odůvodnění na základě článku 296 SFEU.

44. Ve svém kasačním opravném prostředku ve věci C-621/20 P předkládá SRB dva důvody. První z nich vychází z porušení čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, ze zkreslení důkazů a z porušení jeho práva na spravedlivý proces. V druhém důvodu se dovolává porušení článku 296 SFEU a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

45. První důvod obou kasačních opravných prostředků lze zkoumat společně. Totéž platí o druhém důvodu kasačního opravného prostředku SRB a o pátém důvodu kasačního opravného prostředku Komise.

A. K prvnímu důvodu ve věcech C-584/20 P a C-621/20 P v tom smyslu, že Tribunál zkreslil skutkový stav tím, že chybně kvalifikoval přílohu sporného rozhodnutí tak, že „není neoddělitelně spojena“ s tímto rozhodnutím, a porušil zásadu kontradiktornosti a práva na obhajobu SRB

1. Argumentace účastníků řízení

46. Komise tvrdí, že Tribunál zkreslil skutečnosti tím, že rozhodl, že podstatný prvek sporného rozhodnutí, a to příloha obsahující výše jednotlivých příspěvků předem, nebyl autentizován vzhledem k neexistenci neoddělitelné vazby s tímto rozhodnutím, které bylo jediné podepsáno předsedkyní SRB.

47. Komise má za to, že tímto rozhodnutí Tribunál zkreslil skutečnosti, které mu byly předloženy, i když zaprvé podepsané sporné rozhodnutí výslovně odkazovalo na svou přílohu, zadruhé toto podepsané rozhodnutí a jeho příloha byly zaslány jediným e-mailem na členy výkonného zasedání SRB, což vedlo zatřetí ke společnému schválení e-mailem, začtvrté, průvodní list odkazoval na dva elektronické dokumenty, které byly označeny stejnou spisovou značkou, zapáté vlastnoruční podpis tohoto průvodního listu společně s vlastnoručním podpisem uvedeného rozhodnutí měly za následek autentizaci jeho přílohy. Komise uvádí, že tyto prvky vytvářejí „obecnou zkušenost odpovídající domněnce souvislosti“, kterou Tribunál nevzal v potaz. Tribunál kromě toho odmítl jako opožděný argument v tomto smyslu, který SRB předložil na jednání před Tribunálem.

48. Dále Komise Tribunálu vytýká, že porušil zásadu kontradiktornosti a práva na obhajobu SRB tím, že nepodrobil diskusi žalobní důvod znějící na zrušení, jejž uplatnil bez návrhu a který vycházel z neexistence neoddělitelné vazby mezi podepsaným sporným rozhodnutím a jeho přílohou, a to tím spíše že rozhodovací proces vedl k jednotnému souhrnnému dokumentu s jedinečným číselným kódem.

49. SRB tvrdí, že otázka autentizace přílohy sporného rozhodnutí nebyla uvedena LBBW v žalobě v prvním stupni ani v rámci organizačních opatření či důkazních opatření, která se týkala pouze postupu přijímání tohoto rozhodnutí a předložení jeho úplného opisu, ani v rámci zprávy z jednání, i když LBBW vyjádřila pochybnosti ohledně autentizace údajů z této přílohy během řízení a SRB na jednání vysvětlil, že proces autentizace prostřednictvím dokumentačního systému s názvem ARES (Advanced Records System), ve kterém byl uložen vlastní text uvedeného rozhodnutí a jeho příloha po písemné části řízení a z něhož byl vygenerován průvodní list, který byl vlastnoručně podepsán předsedkyní SRB, stejně jako vlastní text sporného rozhodnutí, k němuž bylo doplněno datum a číslo rozhodnutí.

50. SRB se jednak domnívá, že Tribunál porušil čl. 85 odst. 3 svého jednacího řádu tím, že odmítl vyjádření učiněná na jednání, která však zaprvé podporovala odpovědi na opatření nařízená Tribunálem, zadruhé reagovala na tvrzení LBBW ze dne 6. listopadu 2019 týkající se nedostatku autentizace, zatřetí odpovídala na otázky Tribunálu na jednání a začtvrté nemohla být předložena dříve, jelikož otázka autentizace byla vznesena Tribunálem bez návrhu pouze na jednání.

51. SRB kromě toho vytýká Tribunálu, že zkreslil důkazy tím, že rozhodl, že průvodní list neobsahoval žádný údaj, který by prokazoval, že příloha sporného rozhodnutí byla dostupná v ARES a neexistovaly žádné důkazy umožňující prokázat, že tato příloha a toto rozhodnutí vlastnoručně podepsané předsedkyní SRB jsou neoddělitelně spojeny.

52. Konečně se SRB domnívá, že Tribunál porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že přezkoumal i bez návrhu důvod a neumožnil mu se s ním seznámit před jednáním, nepřijal návrh na provedení dodatečných důkazů učiněný na jednání ani do té doby neuvedl, že důkaz o autentizaci nebyl dostatečný.

53. LBBW tvrdí, že otázka autentizace přílohy sporného rozhodnutí byla diskutována od prvního nařízeného organizačního opatření, jehož předmětem bylo předložení úplného opisu tohoto rozhodnutí, včetně jeho přílohy, což bylo potvrzeno druhým usnesením o provedení důkazů, které ukládalo předložení uvedeného rozhodnutí v jeho původním znění. Podle LBBW, jelikož je judikatura Soudního dvora týkající se autentizace rozhodnutí již z dřívější doby [11], měly SRB a Komise ve svých odpovědích na usnesení o provedení důkazů prokázat vazbu mezi touto přílohou a uvedeným rozhodnutím, referenčním kódem a ARES. Z toho LBBW vyvozuje, že důvod vycházející z porušení čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu je neopodstatněný a v každém případě SRB předložil na jednání nové skutečnosti a argumenty, aniž je předem oznámil, čímž jí znemožnil se k nim vyjádřit, a nedodržel zásadu kontradiktornosti.

54. LBBW dodává, že argument vycházející ze zkreslení důkazů je neopodstatněný, jelikož SRB nepředkládá důkaz o tom, že podepsané sporné rozhodnutí a jeho příloha byly neoddělitelně spojeny, a pouze navrhuje jiný výklad předložených písemností a současně neurčitým způsobem kritizuje analýzu důkazů provedenou Tribunálem. Uvádí, že Tribunál, aniž zkreslil důkazy, zaprvé rozhodl, že číslo na průvodním listu odpovídalo internímu referenčnímu číslu bez důkazní hodnoty z hlediska autentizace, zadruhé připojené dokumenty zmíněné v tomto průvodním listu nebyly specifikovány a zatřetí vazba mezi slovem „ARES“ a odkazem uvedenými v průvodním listu nebyla prokázána.

2. Posouzení

a) K porušení zásady kontradiktornosti, práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu SRB z důvodu přezkoumaného bez návrhu

55. Na úvod je třeba uvést, že navrhovatelé nezpochybňují judikaturu uvedenou Tribunálem, podle které musí soud bez návrhu přezkoumat nepominutelný důvod v případě porušení podstatných formálních náležitostí [12], mezi které patří zejména nedostatek autentizace aktu [13].

56. Účelem této autentizace je tak zajistit právní jistotu nezměnitelností přijatého textu, který musí být určitý, zejména pokud jde o jeho autora a jeho obsah. Porušení podstatných formálních náležitostí může vést ke zrušení rozhodnutí, aniž je nutné prokázat jinou újmu [14]. Tato judikatura byla použita v případě zpochybnění příspěvků předem na rok 2016 [15], aniž byla zrušení rozhodnutá na tomto základě před Soudním dvorem zpochybněna.

11 – LBBW v tomto ohledu uvádí rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další (C-137/92 P, EU:C:1994:247), a ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188).

12 – Tribunál v bodě 36 napadeného rozsudku odkázal na rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67); ze dne 30. března 2000, VBA v. Florimex a další (C-265/97 P, EU:C:2000:170, bod 114); ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise (T-228/99 a T-233/99, EU:T:2003:57, bod 143), jakož i ze dne 28. listopadu 2019, Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822, bod 70 a citovaná judikatura).

13 – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další (C-137/92 P, EU:C:1994:247, body 75 a 76), jakož i ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188, body 40, 41 a 51).

14 – Viz rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI (C-286/95 P, EU:C:2000:188, body 40 až 42).

15 – Viz rozsudky ze dne 28. listopadu 2019, Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822); ze dne 28. listopadu 2019, Portigon v. SRB (T-365/16, EU:T:2019:824), a ze dne 28. listopadu 2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB (T-377/16, T-645/16 a T-809/16, EU:T:2019:823).

57. Stejně jako jakýkoli jiný důvod však musí být důvod zkoumaný i bez návrhu soudem předmětem kontradiktorní diskuse účastníků řízení. Ačkoliv k této diskusi může dojít v rámci organizačních opatření [16], usnesení k provedení dokazování nebo dále v návaznosti na ústní otázky [17], je třeba, aby bylo možné prokázat, že k ní skutečně došlo.

58. V projednávané věci nebyla otázka autentizace vznesena LBBW jako důvod znějící na zrušení, ačkoli tato společnost ve své odpovědi na poslední usnesení k provedení dokazování vyjádřila pochybnosti ohledně „bezpečnosti rozhodovacího procesu a pravosti údajů obsažených v přílohách“ z důvodu elektronického předání členům SRB a ohledně povahy souboru přílohy (ve formátu Excel), která mohla být kdykoli změněna a neumožňovala zaručit „správnost konečného výsledku výpočtu […], a to i u [SRB]“.

59. Stejně tak ani z dokumentů Tribunálu (organizační opatření, usnesení k provedení důkazů, zpráva ze slyšení, protokol z jednání, napadený rozsudek) nevyplývá, že důvod jako takový byl tímto soudem výslovně předložen ke kontradiktorní diskusi účastníků řízení.

60. SRB však ve svém kasačním opravném prostředku a na jednání před Soudním dvorem uvedl, že otázka autentizace přílohy byla vznesena na jednání před Tribunálem, protože to je důvod, který předkládá k odůvodnění zpoždění při předložení důkazů týkajících se ARES.

61. Je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že Tribunál porušil zásadu kontradiktornosti tím, že zrušil rozhodnutí na základě neopominutelného důvodu zkoumaného bez návrhu, aniž by v průběhu písemné nebo ústní části řízení nejprve vyzval účastníky řízení k předložení jejich vyjádření k tomuto důvodu [18].

62. Kromě toho není sporné, že se žádosti o předložení písemností týkaly úplného opisu sporného rozhodnutí, včetně jeho přílohy, a souborů v původním znění. Jak bylo přitom připomenuto v bodě 56 tohoto stanoviska, autentizace se týká zejména obsahu tohoto rozhodnutí. Nelze tedy přijmout úvahy SRB, pokud tvrdí, že žádosti o předložení písemností měly za cíl pouze ověřit postup pro přijetí sporného rozhodnutí, a nikoli obsah tohoto rozhodnutí. Ostatně samotný SRB předložil během písemné části řízení průvodní list, což mělo význam pouze pro prokázání vazby mezi tímto rozhodnutím a jeho přílohou.

63. Lze se tak domnívat, že písemnosti předložené při písemné části řízení byly podrobeny kontradiktorní diskusi. Vyvstává tedy otázka, zda prohlášení účastníků řízení o průběhu jednání mohou být dostatečná k tomu, aby bylo možné prokázat existenci výzvy k prodiskutování důvodu zkoumaného Tribunálem bez návrhu během jednání.

64. V tomto případě se zřejmě dostáváme na nejzazší meze důkazu výzvy ke kontradiktorní diskusi ohledně důvodu zkoumaného bez návrhu. Vzhledem k tomu, že ve spisu Tribunálu není k dispozici žádná zmínka o informování účastníků řízení o tomto důvodu uplatněném bez návrhu a jelikož Soudní dvůr nemá přístup k záznamům z jednání před Tribunálem [19], mám tedy za to, že navzdory prohlášením účastníků řízení před Soudním dvorem není možné konstatovat, že Tribunál dodržel zásadu kontradiktornosti, práva na obhajobu SRB a právo na spravedlivý proces [20].

16 – Viz například rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Banco Cooperativo Español v. SRB (T-323/16, EU:T:2019:822, bod 22).

17 – Viz rozsudek ze dne 12. července 2011, Komise v. Q (T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 141).

18 – Viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 60).

19 – Viz Naômé, C., *Le pourvoi devant la Cour de justice de l'Union européenne*, Larcier, Brusel, 2016, body 427 a 428, s. 171 a 172.

20 – Viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2016, Alsteens v. Komise (T-328/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:671, body 39 a 40).

65. Je tedy třeba posoudit, zda pochybení, kterého se dopustil Tribunál, mělo důsledky, a to na základě zkoumání, zda by v případě neexistence dotčené nesrovnalosti nemohlo řízení vést k jinému výsledku, takže by nedodržení zásady kontradiktorního jednání nemohlo ovlivnit obsah napadeného rozsudku a nepoškodilo zájmy SRB [21].

66. Otázka autentizace přílohy sporného rozhodnutí je založena na analýze předložených písemností a zahrnuje skutečné posouzení Tribunálem, které účastníci řízení mohli napadnout.

67. Proto nelze vyloučit, že by posouzení Tribunálu mohlo být odlišné, kdyby se SRB mohl vyjádřit k autentizaci této přílohy, a tudíž dodržení zásady kontradiktornosti mohlo ovlivnit obsah napadeného rozsudku.

68. To je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

b) Ke zkreslení průvodního listu předloženého při písemné části řízení před Tribunálem

69. Pravomoc Soudního dvora k přezkumu skutkových zjištění učiněných Tribunálem se vztahuje zejména k věcné správnosti skutkových zjištění vyplývajících ze spisu, ke zkreslení důkazů, k právní kvalifikaci důkazů, jakož i k otázce, zda byla dodržena pravidla v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů [22].

70. Z ustálené judikatury kromě toho vyplývá, že takové zkreslení existuje zejména tehdy, pokud Tribunál zjevně překročil meze přiměřeného posouzení důkazů [23], s tím, že je třeba upřesnit, že zkreslení musí zjevným způsobem vyplynout z písemností ve spise, aniž je nutné přistoupit k novému posouzení skutkového stavu a důkazů [24]. Nestačí prokázat, že by dokument mohl být vykládán jinak, než jej vyložil Tribunál [25].

71. V projednávané věci při přezkumu písemností předložených během písemné části řízení před Tribunálem není mezi účastníky řízení sporné, že příloha sporného rozhodnutí uvádějící částky splatné každou institucí nebyla podepsána ani fyzicky ani elektronicky a nezmiňuje žádný odkaz, ale pouze datum 10. dubna 2017. Navíc průvodní dopis nespecifikuje, které přílohy jsou k němu připojeny, což neumožňuje tyto přílohy určit.

72. Tribunál tedy mohl uvést, aniž zkreslil důkazy, že příloha sporného rozhodnutí nebyla s tímto rozhodnutím neoddělitelně spojena, když konstatoval, že nebylo možné ji určitým způsobem spojit s tímto podepsaným rozhodnutím nebo s podepsaným průvodním listem (oproti uvedenému podepsanému rozhodnutí, jehož číslo je uvedeno v průvodním listu) a že nebylo ani možné tvrdit, že tato příloha byla skutečně připojena ke spornému rozhodnutí, ani která verze byla předložena členům SRB a schválena v elektronickém hlasování.

73. V důsledku toho je třeba zamítnout výtku vycházející ze zkreslení důkazů.

21 – Viz *per analogiam* rozsudky ze dne 17. prosince 2009, Réexamen M v. EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 52); ze dne 14. prosince 2011, Komise v. Vicente Carbajosa a další (T-6/11 P, EU:T:2011:747, bod 32), a ze dne 23. listopadu 2016, Alsteens v. Komise (T-328/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:671, bod 41).

22 – Viz zejména rozsudky ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada (C-248/17 P, EU:C:2018:967, bod 37), a ze dne 25. března 2021, Carvalho a další v. Parlament a Rada (C-565/19 P, nezveřejněný, EU:C:2021:252, bod 36).

23 – Viz zejména rozsudek ze dne 10. února 2011, Activision Blizzard Germany v. Komise (C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 57).

24 – Viz zejména rozsudek ze dne 12. ledna 2017, Timab Industries a CFPR v. Komise (C-411/15 P, EU:C:2017:11, bod 89).

25 – Viz rozsudek ze dne 10. února 2011, Activision Blizzard Germany v. Komise (C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 54).

c) K porušení čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu

74. SRB se domnívá, že použití čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu mělo vést Tribunál k přijetí jeho návrhu na provedení důkazů, neboť až do jednání si nebyl vědom toho, že byla k diskusi otázka autentizace přílohy sporného rozhodnutí.

75. Judikatura Tribunálu vydaná na základě tohoto ustanovení uvádí dva případy, ve kterých lze připustit důkazní návrh: pokud předkladatel návrhu nemohl před ukončením písemné části řízení mít předmětné důkazy k dispozici nebo pokud opožděné předložení důkazů protistranou odůvodňuje, aby byl spis doplněn tak, že bude zajištěno dodržení zásady kontradiktornosti [26].

76. Na jednání před Tribunálem však SRB předložil pouhý argument, a nikoli důkazní návrh. Článek 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu tedy nebyl použitelný. Výtka vycházející z porušení čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu bude moci být zamítnuta.

B. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P, který vychází z toho, že se Tribunál údajně dopustil nesprávného právního posouzení, když připustil bez odůvodnění přípustnost námitky nepřípustnosti předložené proti nařízení v přenesené působnosti 2015/63

1. Argumentace účastníků řízení

77. Komise vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když prohlásil za přípustnou námitku protiprávnosti proti nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Domnívá se, že jelikož případná nesprávná právní posouzení obsažená v tomto nařízení v přenesené pravomoci byla přičitatelná aktům vyšší právní síly, a sice nařízení č. 806/2014 a směrnici 2014/59, legalita těchto předpisů, které nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 pouze „doplňuje“ ve smyslu čl. 290 odst. 1 SFEU, měla být rovněž zpochybněna LLBW.

78. Komise kromě toho tvrdí, že napadený rozsudek je stižen vadou spočívající v nedostatku odůvodnění z důvodu použití výrazů „částečně“ nebo „zejména“, což vedlo k nejasnosti, pokud jde o změny, které měly být provedeny v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

79. Komise se v každém případě domáhá meritorního přezkumu námitky nepřípustnosti.

80. SRB podporuje argumentaci Komise.

81. LBBW se domnívá, že Tribunál považoval právem námitku protiprávnosti podanou proti článkům 4 až 7 a 9 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, jakož i proti příloze I tohoto nařízení v přenesené pravomoci za přípustnou, neboť tato ustanovení nevycházejí z kogentních ustanovení směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014.

82. Podle LBBW totiž ani čl. 103 odst. 2 a 7 směrnice 2014/59 týkající se zásad pro výpočet příspěvků, ani čl. 69 odst. 1 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 týkající se cílové úrovně a roční maximální výše, neukládají použití úpravy příspěvku v poměru k rizikovému profilu s odkazem na rizikový profil všech ostatních institucí povinných platit příspěvky. Tato ustanovení naopak poskytují Komisi prostor pro uvážení, který jí umožňoval přijmout při přijetí nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 metodu úpravy, která zohledňuje pouze údaje dotčené instituce, jak je tomu v rámci mikroobezřetnostního dohledu a při výpočtu příspěvků na financování systémů pojištění vkladů.

26 – Viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Pethke v. EUIPO (T-169/17, nezveřejněný, EU:T:2019:135, bod 43 a citovaná judikatura).

83. Podle LBBW neukládají srovnávací přístup ani zásady rovnosti a proporcionality, neboť jsou stejně tak respektovány metodou výpočtu založenou výhradně na údajích dotčené instituce. Tato metoda mimoto umožňuje dodržení práva na účinnou soudní ochranu této instituce.

84. LBBW má za to, že napadený rozsudek je dostatečně odůvodněný proto, aby Soudnímu dvoru umožnil vykonávat soudní přezkum v tom smyslu, že jednak použití výrazů „zejména“ a „zčásti“ ukazuje, že přezkum Tribunálu byl omezen na otázku legality nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, a jednak posouzení důsledků protiprávnosti je v pravomoci Komise.

85. Podpůrně se LBBW domnívá, že sporné rozhodnutí je stiženou vážnými nedostatky odůvodnění, které lze přičíst pouze nesprávnému úřednímu postupu SRB, bez ohledu na protiprávnost nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, neboť SRB neodůvodnil použití prostoru pro uvážení, který měl k dispozici.

2. Posouzení

86. Na rozdíl od toho, co se domnívá Komise, otázky týkající se dodržení norem vyšší právní síly, nezpochybněných v rámci žaloby v prvním stupni, nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 se netýkají přípustnosti námitky protiprávnosti, ale její opodstatněnosti. Tribunálu, který se touto otázkou zabýval v rámci přezkumu opodstatněnosti této námitky, tedy nelze nic vytýkat a výtka bude moci být zamítnuta.

87. Mimoto Tribunál v každém případě právem rozhodl, že výběr metody úpravy Komisí v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 nebyl uložen ustanoveními směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014. Jedinými kritérii vyplývajícími z těchto předpisů, která upravují prostor pro uvážení Komise ohledně úpravy v poměru k riziku, jsou následující kritéria:

– roční cílová úroveň nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů [27];

– celková výše ročních příspěvků, jejíž maximální hodnota byla stanovena na 12,5 % této cílové úrovně [28], a

– „příspěvek upravený v poměru k rizikovému profilu, který vychází z kritérií[[29]] stanovených v čl. 103 odst. 7 směrnice [2014/59], se zřetelem k zásadě proporcionality a aniž by došlo k narušení mezi strukturami bankovního sektoru členských států“ [30].

88. Tato kritéria proto nebrání použití jiné metody úpravy, jako je například metoda založená na údajích týkajících se rizika jediné dotčené instituce, za předpokladu, že jednotlivé příspěvky jsou následně poměrně upraveny tak, aby bylo dosaženo požadované hodnoty roční cílové úrovně. Kromě toho počet rizikových ukazatelů je z tohoto hlediska bezvýznamný, jelikož jejich význam je navzájem poměřen.

89. Pokud jde o výtku vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 129 a 147 ohledně námitky protiprávnosti, lze ji rovněž zamítnout, jelikož Tribunál rozsáhle odůvodnil, v čem byla metoda výpočtu použitá SRB na základě nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 netransparentní při využití nepřístupných údajů od třetích institucí, aniž byla tato metoda uložena ustanoveními směrnice 2014/59, nebo ustanoveními nařízení č. 806/2014. Kromě toho Tribunál v bodě 140 napadeného rozsudku uvedl, že jelikož námitka protiprávnosti byla omezena pouze na nařízení

27 – Viz článek 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

28 – Viz článek 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014.

29 – Je jich celkem osm.

30 – Článek 70 odst. 2 písm. b) nařízení č. 806/2014.

v přenesené pravomoci 2015/63, nebránila zjištění protiprávnosti metody výpočtu příspěvků předem „přinejmenším pokud jde o část této metody týkající se korekce v závislosti na rizikovém profilu, vymezené v tomto nařízení v přenesené pravomoci“. Přezkum Tribunálu se tedy omezil na otázku legality nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

90. Druhý důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P tedy bude moci být zamítnut jako neopodstatněný.

C. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P, který vychází z toho, že Tribunál údajně chybně vyložil čl. 69 odst. 1 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 z hlediska cílové úrovně a základní roční částky

1. Argumentace účastníků řízení

91. Komise vytýká Tribunálu, že dospěl k závěru, že maximální (roční) sazby ve výši 12,5 % cílové úrovně, které má být dosaženo v roce 2023, nelze dosáhnout úhrnnou výší příspěvků předem na daný rok.

92. Komise tvrdí, že celková cílová úroveň (nejméně 1 % pojištěných vkladů [31]) i roční cílové úrovně (maximálně 12,5 % celkové cílové úrovně, protože cílové úrovně musí být dosaženo do osmi let [32]) musí být chápány jako referenční hodnota, kterou je třeba nevyhnutelně vypočítat předem, a že SRB jako pouhá agentura nemá pravomoc je upravovat. V důsledku toho je nezbytné rozdělit tuto částku stanovenou každoročně poměrně mezi všechny dotčené instituce, což podle jejího názoru odůvodňuje předepsanou metodu výpočtu z hlediska zásad, na nichž je založena.

93. LBBW se domnívá, že znění čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 umožňuje, aby úhrnná výše ročních příspěvků předem byla nižší než 12,5 % celkové cílové úrovně. Domnívá se, že prostor pro uvážení je výslovně ponechán SRB v čl. 69 odst. 2 tohoto nařízení, který stanoví, že „se příspěvky do [SRF] […] rozdělí v čase co nejrovnoměrněji, dokud není dosaženo cílové úrovně, přitom se však náležitě zohlední fáze hospodářského cyklu a dopad, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci přispívajících institucí“.

94. LBBW dodává, že čl. 3 odst. 1 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/747 stanoví jednak kritéria pro posuzování fáze hospodářského cyklu a dopadu, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci přispívajících institucí, a jednak podmínky, za kterých může SRB stanovit výši ročních příspěvků nižší, než je průměr ročních příspěvků. Podle LBBW obě tyto skutečnosti umožňují tvrdit, že SRB má prostor pro uvážení a že sazba 12,5 % cílové úrovně může být za určitých podmínek snížena.

2. Posouzení

95. Z jasného znění čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že celková roční výše příspěvků předem nesmí překročit 12,5 % cílové úrovně. Podle této jediné skutečnosti nelze zpochybnit zjištění Tribunálu v bodě 139 napadeného rozsudku, že tento článek nezakazuje, aby úhrnná výše příspěvků předem v dotčeném roce případně činila méně než 12,5 % cílové úrovně.

31 – Článek 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

32 – Článek 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014.

96. Pokud jde o argument, podle kterého z čl. 69 odst. 1 tohoto nařízení – který stanoví celkovou cílovou výši, která odpovídá „výši nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech“ – vyplývá, že roční sazba 12,5 % této cílové úrovně je současně „minimální hodnotou“ i „maximální hodnotou“, tento argument lze odmítnout.

97. Tento argument by totiž dával smysl pouze tehdy, pokud by byla celková cílová úroveň stanovena jednou provždy na začátku osmiletého období a rozdělena do osmi stejných částí ve výši 12,5 %.

98. Tak tomu však není, neboť z čl. 4 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyplývá, že „[o]rgán příslušný k řešení krize stanoví roční příspěvek uvedený v odstavci 1 na základě roční cílové úrovně mechanismu financování k řešení krizí […] a na základě čtvrtletně počítané průměrné hodnoty vkladů pojištěných v předchozím roce všemi institucemi povolenými na jeho území“. Roční cílová úroveň tedy závisí na průměrné výši vkladů pojištěných v předchozím roce, která se může lišit [33].

99. Mimoto, jak prokazuje LBBW, SRB sice nemá pravomoc stanovit cílovou úroveň nižší než 1 % nebo celkovou částku ročních příspěvků vyšší než 12,5 %, avšak má nezbytné pravomoci zohlednit jednak fázi hospodářského cyklu a dopad, který mohou mít procyklické příspěvky na finanční situaci přispívajících institucí za účelem v čase co nejrovnoměrnějšího rozdělení ročních příspěvků [34], a jednak, konzervativní odhady s tím, že ověří, že lze cílové úrovně dosáhnout do konce počátečního období proto, aby stanovil úroveň ročních příspěvků nižší než průměr ročních příspěvků [35].

100. Nic tedy SRB nebrání v tom, aby stanovil celkovou výši ročních příspěvků na méně než 12,5 % cílové úrovně. Třetí důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P by proto měl být zamítnut jako neopodstatněný.

D. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P, který vychází z toho, že Tribunál údajně chybně vyložil články 4 až 7 a 9, jakož i přílohu I nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 tím, že úprava příspěvků podle rizikového profilu byla kvalifikována jako „na sobě vzájemně závislá“

1. Argumentace účastníků řízení

101. Komise vytýká Tribunálu, že v bodě 100 napadeného rozsudku kvalifikoval výpočet jako „ze své podstaty netransparentní“ „vzhledem k tomu, že je výpočet založen na [důvěrných] údajích z důvodu, že příspěvky jednotlivých institucí jsou na sobě vzájemně závislé“. Podle jejího názoru se Tribunál dopustil záměny mezi výpočtem základních příspěvků, které jsou „na sobě vzájemně závislé“, protože jsou stanoveny poměrně, a jejich úpravou podle rizikové úrovně, která odpovídá odlišné metodě srovnání mezi institucemi. Toto srovnání vyplývá z právních ustanovení týkajících se úpravy podle rizika (zejména přílohy I části 2 bodu 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63).

102. Komise rovněž vytýká nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku v tom, že Tribunál prohlásil některé články nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 za protiprávní, aniž upřesnil protiprávnost každého z nich.

33 – Tato variabilita musí být každé tři roky přezkoumána Komisí na základě čl. 94 odst. 1 písm. a) bodu vi) nařízení č. 806/2014 za účelem posouzení, „zda by pro [SRF] měl být stanoven minimální objem v absolutním vyjádření, aby nedocházelo ke kolísání přílivu finančních prostředků do [SRF] a byla zajištěna průběžná stabilita a dostatečnost financování [SRF]“.

34 – Viz článek 69 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a čl. 3 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2017/747.

35 – Viz článek 3 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/747.

103. LBBW jednak uvádí, že rozlišení navržené Komisí mezi srovnáním a vzájemnou závislostí pro účely kritiky napadeného rozsudku je umělé, jelikož dotčená úprava podle rizikového profilu předpokládá srovnání nebo vzájemnou závislost údajů. Kromě toho se domnívá, že čl. 69 odst. 1 a čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 neukládá využití netransparentního mechanismu. Na ustáleném právním základě mohla Komise použít posouzení rizikového profilu instituce pouze na základě údajů od této instituce stejně, jako je tomu v případě výběru příspěvků v oblasti pojištění vkladů.

104. Konečně má LBBW za to, že napadený rozsudek je v tomto ohledu dostatečně odůvodněný.

2. Posouzení

105. Kvalifikace metody použité Komisí k posouzení rizikového profilu institucí Komisí buď jako „na sobě vzájemně závislé“ na údajích od ostatních institucí, nebo jako „srovnávací“ mezi údaji od institucí, naznačuje rozdíl v přístupu z hlediska pravidel posouzení rizikového profilu.

106. Pojem „srovnání“ se totiž může vztahovat k situaci, kdy se rizikové profily počítají pouze na základě údajů od dotčené instituce a poté se vzájemně porovnávají, zatímco pojem „vzájemná závislost“ odkazuje na situaci, kdy se rizikové profily počítají na základě údajů od dotčené instituce a dotčených třetích institucí a poté se vzájemně porovnávají.

107. Od okamžiku, kdy Tribunál konstatoval, že metoda výpočtu začleňuje důvěrné údaje od třetích institucí, což není sporné, se podle mého názoru Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že metoda výpočtu byla na sobě vzájemně závislá.

108. Mimoto kvalifikace metody výpočtu nemá dopad na zjištění Tribunálu ohledně netransparentnosti této metody spočívající na důvěrných údajích od třetích osob.

109. Navíc Komise nepředkládá důkaz ohledně toho, že volba provedená v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 byla uložena směrnicí 2014/59 nebo nařízením č. 806/2014, neboť pouze uvádí přílohu I tohoto nařízení v přenesené pravomoci, jehož protiprávnost byla shledána Tribunálem.

110. Konečně výtka týkající se odůvodnění napadeného rozsudku může být prohlášena za nepřípustnou, neboť Komise svou kritiku neodůvodňuje.

111. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P tedy bude moci být odmítnut jako zčásti nepřípustný a zamítnut jako zčásti neopodstatněný.

E. K pátému důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-584/20 P a k druhému důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-621/20 P, které vychází z toho, že Tribunál údajně chybně rozšířil povinnost uvést odůvodnění vyplývající z článku 296 SFEU a porušil článek 47 Listiny

1. Argumentace účastníků řízení

112. Komise a SRB kritizují nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, kterým Tribunál vyhověl v plném rozsahu námitce protiprávnosti týkající se řady ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, aniž podrobně uvedl, jak každé ustanovení přispělo k protiprávnosti vyplývající z netransparentnosti metody výpočtu. Odůvodnění je mimoto vnitřně rozporné, jelikož Tribunál připouští důvěrnost údajů a možnost zpochybnit určité aspekty metody výpočtu a současně má za to, že tato metoda není transparentní.

113. Navrhovatelé se domnívají, že Tribunál porušil dosah článku 296 SFEU v oblasti odůvodnění.

114. Zaprvé mají totiž za to, že odůvodnění je dostatečné, pokud z rozhodnutí vyplývá uvažování a metodika použité k přijetí tohoto rozhodnutí, přičemž zvolená kritéria a důvody jejich použití jsou rozhodující [36]. Dodávají, že to neznamená možnost, aby adresát rozhodnutí mohl přezkoumat správnost provedených výpočtů. Dospívají k závěru, že nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 splňuje tyto požadavky tím, že umožňuje přijímat dostatečně odůvodněná rozhodnutí.

115. SRB dodává, že povinnost uvést odůvodnění stanovená článkem 296 SFEU, která odpovídá právu stanovenému v čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny a chrání právo na účinnou soudní ochranu stanovené v článku 47 Listiny, může mít meze, stejně jako jakákoli základní svoboda vyplývající ze Smlouvy o FEU. Podle SRB je povinnost zachovat profesní tajemství, a zejména obchodní tajemství, vyplývající z článku 339 SFEU, součástí těchto omezení. Domnívá se, že zvolená metoda výpočtu vede nejen k dostatečně odůvodněným rozhodnutím, ale také je schopna zajistit dostatečnou ochranu tohoto tajemství. Dodává, že Soudní dvůr již připustil, že důvody odepření přístupu k zápisům z jednání Rady guvernérů ECB nemusely „poskytovat odůvodnění umožňující pochopit a ověřit“, jak by přístup k těmto informacím narušil veřejný zájem [37].

116. Zadruhé odůvodnění sporného rozhodnutí je tím spíše dostatečné, že důvěrné údaje nejsou ve skutečnosti rozhodující pro výpočet individuálního příspěvku z důvodu jejich hromadného zpracování. Případná chyba v těchto údajích tak nemá žádný dopad na jednotlivé příspěvky, a proto neporušuje spravedlivou hospodářskou soutěž mezi institucemi.

117. SRB uvádí, že pokud by měly být uvedené údaje zpřístupněny za účelem zajištění souladu požadavků na odůvodnění s požadavky na zachování obchodního tajemství, mohlo by k tomu dojít ve prospěch Tribunálu a Soudního dvora, jak k tomu dochází v případě omezujících opatření [38].

118. Komise se domnívá, že k takovému zpřístupnění ve prospěch Tribunálu by mohlo dojít pouze u informací určujících individuální rozhodnutí, což není případ těchto důvěrných údajů, které jsou zpracovávány hromadně.

119. Zatřetí toto řešení, které zajišťuje rovnováhu mezi požadavkem na odůvodnění a respektováním obchodního tajemství, je provedeno v několika oblastech unijního práva, pokud existuje prostor pro volné uvážení v rozhodovacím procesu zahrnujícím důvěrné údaje (zadávání veřejných zakázek, právo hospodářské soutěže, veřejná služba, antidumpingová opatření), a lze jej použít v oblasti příspěvků předem, jelikož umožňuje dostatečný soudní přezkum, protože Tribunál nemusí tyto příspěvky přepočítávat.

120. Začtvrté SRB se domnívá, že metoda výpočtu definovaná nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 není netransparentní.

121. Upřesňuje, že článek 296 SFEU, kterým se ukládá procesní požadavek týkající se odůvodnění rozhodnutí, a nikoli podstaty výroku tohoto rozhodnutí, není správným právním základem pro posouzení platnosti tohoto nařízení v přenesené pravomoci.

36 – Komise v tomto ohledu uvádí rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise (C-131/15 P, EU:C:2016:989, body 51, 52 a 55).

37 – SRB uvádí rozsudky ze dne 19. prosince 2019, ECB v. Espírito Santo Financial (Portugalsko) (C-442/18 P, EU:C:2019:1117, bod 47), a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 54).

38 – SRB cituje rozsudek ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461).

122. Dodává, že unijní normotvůrce na základě své diskreční pravomoci zvolil metodiku „pevný cíl + poměrné rozdělení“, která jednak umožňuje určit co nejpřesněji a předem celkovou výši příspěvku a jednak rozdělit tuto částku spravedlivě mezi přispěvatele s přihlédnutím k jejich velikosti a jejich rizikovému ukazateli. Tvrdí, že „absolutně individuální“ metodika výpočtu používaná v daňových záležitostech nesplňuje podmínku pevného a předvídatelného cíle.

123. SRB uvádí, že použitá metoda se skládá ze sedmi fází, z nichž pouze tři používají důvěrné údaje třetích osob totožné pro každý výpočet příspěvku. Jedná se o tyto tři fáze:

– stanovení roční cílové úrovně (fáze 2);

– vytvoření rizikových košů sdružujících instituce s podobnými rizikovými profily (diskretizace) (fáze 4) a

– výpočet společného jmenovatele získaného součtem všech upravených ročních příspěvků a použitého pro výpočet části cílové roční úrovně, kterou má zaplatit každá instituce (fáze 6).

124. SRB dodává, že harmonizovaná příloha poskytnutá každému přispěvateli poskytuje transparentní vysvětlení ohledně jeho přidělení do rizikového koše, což mu umožňuje se situovat ve srovnání s ostatními přispěvateli, i když údaje třetích osob použité k vytvoření a kalibraci těchto košů zůstávají důvěrné. Další souhrnné údaje jsou zveřejněny na internetových stránkách SRB, což dále zvyšuje počet poskytnutých informací v letech následujících po roce 2017.

125. LBBW má za to, že Tribunál dostatečně odůvodnil své rozhodnutí, aniž si vnitřně odporuje, pokud jde o protiprávnost některých ustanovení nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, neboť vysvětlil, v čem je chybná základní struktura úpravy podle rizikového profilu, přičemž tato vada v důsledku toho postihuje všechna použitelná ustanovení pro výpočet této části příspěvku, i když některé aspekty metody mohou být zpochybněny samostatně.

126. LBBW se domnívá, že Tribunál správně posoudil rozsah povinnosti SRB uvést odůvodnění tak, aby bylo zajištěno její právo na účinnou soudní ochranu, a odmítá všechny argumenty navrhovatelů.

127. Zaprvé tvrdí, že povinnost zachovávat obchodní tajemství nelze vykládat natolik široce, že povede ke zbavení požadavku odůvodnění jeho hlavního obsahu [39], což je případ v projednávané věci vzhledem k velkému počtu dotčených institucí, údajů a individuálním okolnostem použitým při výpočtu.

128. Upřesňuje, že neexistuje povinnost uvést odůvodnění a důvěrnost v soulad [40] a že Komise mimoto výběrem jiné metody výpočtu mohla zabránit konfliktu mezi těmito dvěma zásadami chráněnými primárním právem a omezit riziko neověřitelných chyb ve stávající podobě.

129. Zadruhé LBBW namítá nepřípustnost důvodu Komise, který vychází z neexistence dopadu údajů týkajících se 3 500 institucí z důvodu jeho novosti ve fázi kasačního opravného prostředku. Dodává, že tento důvod je neopodstatněný, protože posouzení jejího rizikového profilu závisí na důvěrných údajích všech těchto institucí.

130. Zatřetí tvrdí, že judikatura použitelná na pokuty v oblasti hospodářské soutěže je irelevantní, jelikož pokuty musí mít odrazující účinek, což předpokládá prostor pro volné uvážení Komise za účelem řízení jednání podniků. Dodává, že tím, že se judikatura citovaná v oblasti zadávání veřejných zakázek, hospodářské soutěže, ve veřejné službě a v oblasti antidumpingových opatření týká situací

39 – LBBW uvádí rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise (C-131/15 P, EU:C:2016:989, body 48, jakož i 51 a násl.).

40 – LBBW uvádí rozsudek ze dne 13. března 1985, Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek v. Komise (296/82 a 318/82, nezveřejněný, EU:C:1985:113, body 18 a 27).

konkurence mezi právnickými nebo fyzickými osobami, nevztahuje se ani na její situaci, ve které musí uhradit značný finanční příspěvek. Podle jejího názoru, čím větší je prostor pro volné uvážení, tím podrobnější musí být odůvodnění, což je případ výpočtu příspěvků předem. Konečně judikatura týkající se přístupu k některým dokumentům ECB citovaná SRB je vysvětlena zvláštními předpisy, jimiž se tato instituce řídí.

131. Začtvrté zpochybnění skutkových zjištění Tribunálu navrhovateli týkajících se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné.

132. Mimoto takový nedostatek nelze zhojit v průběhu řízení, jak navrhuje SRB, aniž lze *per analogiam* použít rozsudek ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise [41], týkající se omezujících opatření. Tribunál totiž správně uvedl, že tato judikatura, která byla vydána v oblasti boje proti terorismu, není v oblasti bankovní unie použitelná. Navíc ani kdyby měl Tribunál k dispozici všechny důvěrné údaje, nebyl by sám schopen výpočet ověřit, jelikož nemá vhodný software.

133. LBBW upřesňuje, že ačkoli podle SRB došlo k vývoji v odůvodnění rozhodnutí stanovujících příspěvky předem na rok 2017, tento vývoj jednak pouze posiluje důkaz o nedostatku odůvodnění sporného rozhodnutí a jednak stále neumožňuje přispěvatelům ověřit správnost výpočtů, které se jich týkají.

134. Zapáté, LBBW uvádí, že když SRB uvádí, že metoda výpočtu „pevný cíl + poměrné rozdělení“ je jediná, která zohledňuje požadavky směrnice 2014/59 a nařízení č. 806/2014, nesplňuje podmínky čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jelikož neupřesňuje kritizované body napadeného rozsudku.

135. Dodává, že požadavky konečné cílové úrovně a maximální roční výše nevyžadují použití metody zvolené Komisí, jelikož, pokud jde o bankovní příspěvky na financování systému pojištění vkladů, Evropský orgán pro bankovnictví (EBA) přijal pokyny, které stanoví několik možných metod výpočtu. Například v Německu byla v souladu s těmito pokyny učiněna volba použít úpravu podle rizikového profilu s přihlédnutím pouze k rizikovému profilu každého přispěvatele. Takový způsob výpočtu není mimoto uložen ani směrnicí 2014/59 ani nařízením č. 806/2014 ani není uložen zásadou rovnosti a proporcionality.

2. Posouzení

136. Domnívám se, že výtky týkající se odůvodnění napadeného rozsudku lze snadno odmítnout. Jednak totiž toto odůvodnění postačovalo z hlediska sporného rozhodnutí, neboť navrhovatelé mohli zpochybnit uvažování sledované Tribunálem. Kromě toho toto odůvodnění napadeného rozsudku není vnitřně rozporné, neboť skutečnost, že určité fáze výpočtu mohou být předmětem zpochybnění, nebrání tomu, aby bylo možné považovat metodu výpočtu za komplexní a způsobilou být předmětem kritiky jako celek.

137. Pokud jde o dosah povinnosti SRB uvést odůvodnění sporného rozhodnutí, SRB a Komise nesouhlasí s názorem Tribunálu a LBBW, že adresát rozhodnutí o příspěvku předem musí mít možnost ověřit výpočet, který vede k výši jeho příspěvku.

138. Je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že i když sice platí, že z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musejí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se tak dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum, takové odůvodnění však musí být přizpůsobeno povaze daného

41 – C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461.

aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V této souvislosti není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména v závislosti na zájmu, jejž mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tudíž dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato [42].

139. Soudní dvůr upřesnil, že účelem povinnosti odůvodnit individuální rozhodnutí je vedle umožnění soudního přezkumu poskytnout dotčené osobě dostatek údajů, aby seznala, zda je rozhodnutí případně stiženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost [43].

140. Zjištění učiněné Tribunálem v bodech 97, 103 a 109 napadeného rozsudku, podle kterého odůvodnění sporného rozhodnutí neumožňuje LBBW ověřit správnost jejího příspěvku, není účastníky řízení zpochybněno. V důsledku toho na základě výše uvedených požadavků odůvodnění je rozhodnutí SRB nedostatečně odůvodněno v tom, že tři fáze výpočtu zahrnují důvěrné údaje třetích osob, které adresátu tohoto rozhodnutí nejsou známy.

141. Komise a SRB nicméně tvrdí, že jednak povinnost uvést odůvodnění vyvažuje zachování obchodního tajemství chráněného v článku 339 SFEU a jednak transparentnost byla později zvýšena zveřejněním souhrnných údajů v harmonizovaných přílohách oznámených přispěvatelům a zveřejněných na internetových stránkách SRB.

142. Z hlediska sladění povinnosti uvést odůvodnění se zachováním obchodního tajemství, v bodě 108 napadeného rozsudku Tribunál připomněl, že povinnost zachovávat obchodní tajemství nelze vykládat natolik široce, že zbaví požadavek odůvodnění jeho hlavního obsahu [44]. Navrhovatelé tudíž kritizují pouze část napadeného rozsudku, kterou Tribunál konstatoval nedostatek odůvodnění.

143. Podle mého názoru se výpočet příspěvku předem liší od pouhého parafiskálního poplatku [45] tím, že se rizikový profil přispívajících institucí vypočítává poměrně za účelem řízení jednání institucí s cílem snížit morální rizika, kromě skutečnosti, že přispívají přímo do SRF. Řízení jednání zvolením této metody výpočtu tedy nesouvisí se sankční povahou příspěvku, ale spíše s vůlí podporovat určitá méně riziková jednání ze strany institucí. Mimoto výsledek zdanění závisí na použití sazby ze základu daně, aniž je tento výsledek stanoven předem, zatímco v projednávané věci musí být dosaženo procenta cílové roční úrovně, což činí analogii nepoužitelnou. Sblížení s daňovými pravidly provedené Tribunálem proto nepovažuji za relevantní.

42 – Viz zejména rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosněft (C-72/15, EU:C:2017:236, bod 122 a citovaná judikatura).

43 – Viz rozsudky ze dne 7. dubna 1987, SISMA v. Komise (32/86, EU:C:1987:187, bod 8); ze dne 2. října 2003, Corus UK v. Komise (C-199/99 P, EU:C:2003:531, bod 145); ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise (C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 115); ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise (C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 93), jakož i ze dne 28. března 2017, Rosněft (C-72/15, EU:C:2017:236, bod 121).

44 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise (C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 48 a citovaná judikatura).

45 – Viz požadavek přesného vyúčtování dlužných částek v tomto případě stanovený rozsudkem ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7, s. 30 a 31).

144. Oblasti unijního práva citované navrhovateli a Tribunálem prokazují, že unijní soudy připustily omezení povinnosti uvést odůvodnění založená na obchodním tajemství (právo hospodářské soutěže [46], státní podpory [47] a zadávání veřejných zakázek [48]), složitosti dané oblasti (antidumpingová opatření [49]), zátěži rozhodovacího orgánu (výběrová řízení ve veřejné službě [50]), nutnosti mít dopad na jednání podniků odrazujícím účinkem pokut v oblasti hospodářské soutěže [51], jakož i na kategorických důvodech týkajících se bezpečnosti Unie nebo jejích členských států (boj proti terorismu [52]).

145. V projednávané věci jsou okolnosti věci velmi specifické z důvodu souhrnného použití důvěrných údajů mnoha třetích osob (přibližně mezi 1 600 [53] a 3 500 [54] dotčenými institucemi podle fází výpočtu) a složité metody výpočtu zvolené za účelem dosažení příspěvku všech institucí využívajících finanční stabilitu, který je tvořen příspěvky předem proto, aby se zabránilo procyklickým účinkům příspěvků zpětně v případě krize a s přihlédnutím ke stupni rizika, likvidity a trhu těchto institucí.

146. Domnívám se, že samotná metoda je zcela vysvětlena platnou právní úpravou a SRB ve sporném rozhodnutí a že potíž je ve skutečnosti v hromadném použití důvěrných údajů, které ztěžuje, ne-li znemožňuje, kontrolu výpočtu příspěvku každou dotčenou institucí.

147. Provedení vyvážení povinnosti uvést odůvodnění rozhodnutí s povinností zachovat obchodní tajemství v případě použití složité metody z důvodu hromadného použití důvěrných údajů vyvolává otázky ohledně rozsahu této ochrany při stanovování příspěvků předem. Je totiž vhodné si položit otázku, zda uvedená ochrana musí být stejné povahy, pokud se zveřejnění informací týká konkrétních údajů konkurenta nebo malého počtu konkurentů a všech údajů týkajících se všech konkurentů v odvětví, kdy značný počet těchto údajů znemožňuje jakoukoli identifikaci.

148. Pokud bychom připustili, že zachování obchodního tajemství se musí lišit, je možné rozlišit dvě situace použití těchto údajů v rámci metody výpočtu zvolené Komisí pro stanovení příspěvků předem do SRF.

149. Ve fázi 2 a 6 výpočtu totiž použité důvěrné údaje odpovídají souhrnu dotčeného údaje pro všechny dotčené instituce. Ve fázi 2 se tedy cílová výše ročního příspěvku vypočítává z částky pojištěných vkladů všech povolených institucí ve všech zúčastněných členských státech (tato částka je přispěvatelům známa nejméně od roku 2017). Ve fázi 6 se vypočítává společný jmenovatel odpovídající součtu upravených ročních příspěvků v poměru k rizikovému profilu a použitý pro výpočet části cílové úrovně, kterou má zaplatit každá instituce. Tato částka byla zveřejněna pro období roku 2020.

150. V případě těchto dvou fází se tak SRB postupně rozhodl zveřejnit souhrn důvěrných údajů. Kromě toho po roce 2017 rovněž zveřejnil úhrnnou výši závazku (bez vlastního kapitálu) všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států, která byla nezbytná pro výpočet základního ročního příspěvku [55], přičemž jiný souhrn důvěrných údajů použitých při tomto výpočtu, a sice výše pojištěných vkladů, byl již zveřejněn (viz předchozí bod tohoto stanoviska).

46 – Viz rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise (53/85, EU:C:1986:256, bod 29).

47 – Viz rozsudek ze dne 8. ledna 2015, Club Hotel Loutraki a další v. Komise (T-58/13, nezveřejněný, EU:T:2015:1, body 73 až 77).

48 – Viz rozsudek ze dne 8. července 2015, European Dynamics Luxembourg a další v. Komise (T-536/11, EU:T:2015:476, body 47 a 50 *in fine*).

49 – Viz rozsudek ze dne 10. září 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, body 77 a 78).

50 – Viz rozsudek ze dne 28. února 1980, Bonu v. Rada (89/79, EU:C:1980:60, bod 6).

51 – Viz rozsudek ze dne 5. června 2012, Imperial Chemical Industries v. Komise (T-214/06, EU:T:2012:275, bod 100).

52 – Viz rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada (T-390/08, EU:T:2009:401, bod 81).

53 – Přibližný počet institucí podléhajících úpravě v poměru k rizikovému profilu.

54 – Přibližný počet institucí eurozóny podléhajících paušálnímu příspěvku nebo příspěvku upravenému v poměru k rizikovému profilu.

55 – Viz článek 70 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

151. Naproti tomu v případě fáze 4 výpočtu odpovídající postupu diskretizace, a sice vytvoření košů sdružujících instituce s podobným rizikovým profilem ve vztahu k ukazateli, kde se tyto koše řadí od nejnižších po nejvyšší, na základě údajů od institucí pro každý ukazatel, není zveřejnění údajů relevantní.

152. Jednak totiž souhrn údajů u ukazatele neumožňuje poskytnout každému přispěvateli dostatečnou indikaci, protože v této metodě je jeho zařazení spojeno s postaveními ostatních institucí ve vztahu k tomuto ukazateli. Kromě toho poskytnutí informací o postaveních ostatních institucí by mohlo odpovídat zveřejnění důvěrných identifikačních údajů a přímo porušovat obchodní tajemství. Na základě uvažování LBBW by ve skutečnosti nemohlo zveřejnění těchto údajů plně ověřit správnost výpočtu, s výjimkou možnosti ověření nominálních údajů, jakož i způsobu jakým jsou zanášeny do systému [56]. Tento postup by ovšem představoval přímý zásah do obchodního tajemství.

153. Pokud jde o vyhrazení zpřístupnění těchto údajů Tribunálu a Soudnímu dvoru, tato možnost navržená SRB podle mého názoru naráží na dvě obtíže: jednak existuje mnoho soudních sporů týkajících se příspěvků předem jak před vnitrostátními soudy (657 správních nebo soudních řízení probíhajících k 31. květnu 2020, tedy o 32 více než v červnu 2019 [57]), tak před unijními soudy (42 projednávaných věcí, včetně 19 věcí týkajících se příspěvků předem na rok 2020 a jednoho kasačního opravného prostředku k 1. září 2020) [58]; kromě toho soudy nemohou zpracovávat nebo dokonce ani ověřit hrubé údaje od institucí z důvodu nedostatku nezbytných nástrojů a z důvodu pracovní zátěže vyvolané tím, že by musela být ověřována správnost všech údajů.

154. Provádění této fáze výpočtu během období roku 2017 však LBBW umožnilo zjistit pouze to, kolik košů bylo vytvořeno pomocí rizikového ukazatele a do jakého koše byla zařazena, a dokonce nemohla ověřit, zda byla zařazena do koše odpovídajícího jejím vlastním číslům. Od té doby SRB poskytuje údaje o rozpětí odpovídajícím každému koši, což alespoň instituci umožňuje ověřit, zda je zařazena do správného koše.

155. S ohledem na výše uvedené se domnívám, že když Tribunál rozhodl, že přispěvatelé musí mít možnost ověřit správnost výpočtu svého příspěvku, dopustil se nesprávného právního posouzení z hlediska dosahu povinnosti SRB uvést odůvodnění, což vede ke zrušení rozsudku v tomto bodě.

156. V důsledku toho lze podle mého názoru rovnováhu mezi povinností uvést odůvodnění a zachováním obchodního tajemství, za stávajících právních předpisů, dodržet za podmínky, že SRB v samotném sporném rozhodnutí zveřejní následující údaje, jelikož pozdější dokument nemůže tento nedostatek odůvodnění zhojit [59]:

– výši pojištěných výdajů všech institucí povolených na území zúčastněných členských států;

– výši úhrnných závazků (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území zúčastněných členských států;

– celkovou výši ročních příspěvků upravených v poměru k rizikovému profilu a

– rozpětí odpovídající každému koši rizikových indikátorů.

56 – Viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věcech Borealis Polyolefine a další (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2015:754, bod 140), v němž zmiňuje hypotézu umožnit žalobci přístup k hrubým údajům.

57 – Tato řízení probíhají v rámci třech členských států: Spolková republika Německo, Italská republika a Rakouská republika.

58 – Viz zpráva Evropského účetního dvora ze dne 30. listopadu 2020 [vyhotovená na základě čl. 92 odst. 4 nařízení (EU) č. 806/2014] o podmíněných závazcích vyplývajících z toho, jak Jednotný výbor pro řešení krizí, Rada nebo Komise plnily své úkoly podle tohoto nařízení, za rozpočtový rok 2019, spolu s odpověďmi Jednotného výboru pro řešení krizí, Komise a Rady, dostupná na následující internetové adrese: https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SRB_2019_contingent_liabilities/SRB_2019_contingent_liabilities_FR.pdf (body 43 a 44).

59 – Viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věcech Borealis Polyolefine a další (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2015:754, body 152 až 154).

157. Rovněž se domnívám, že když si Komise zvolila tuto metodu výpočtu („pevná cílová úroveň + poměrné rozdělení“) v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, využila prostor pro volné uvážení, který je jí ponechán směrnicí 2014/59 a nařízením č. 806/2014. V tomto ohledu vůči ní nelze namítat existenci jiné metody výpočtu.

158. LBBW totiž kritizuje netransparentnost vyvolanou složitostí metody výpočtu a její vzájemnou závislostí s důvěrnými údaji, se zřetelem k riziku chyb, které mohou existovat a které jsou nezjistitelné z důvodu množství zpracovávaných údajů. Naproti tomu má za to, že jedna z metod prosazovaných v pokynech EBA k metodám výpočtu příspěvků do systémů pojištění vkladů [60], přijatých podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů [61], by umožnila větší transparentnost, neboť nezávisí na důvěrných údajích třetích osob, a tudíž lepší odůvodnění.

159. Příloha 1 bod 3 těchto pokynů, ve vztahu k metodě „pásem“, které odpovídají košům, stanoví:

„Meze jednotlivých pásem by měly být stanoveny na relativním, nebo absolutním základu, přičemž:

– při použití relativního základu závisí [individuální bodové hodnocení rizik] členských institucí na jejich relativní rizikové pozici ve vztahu k ostatním institucím; v tomto případě jsou instituce rozděleny do jednotlivých pásem rizik rovnoměrně, tj. instituce s podobnými rizikovými profily mohou být zařazeny do různých pásem;

– při použití absolutního základu se meze jednotlivých pásem určí tak, aby odrážely rizikovost konkrétního ukazatele; v tomto případě mohou být všechny instituce zařazeny do stejné skupiny, pokud vykazují podobnou úroveň rizikovosti.“

160. Nicméně i při použití této metody s použitím absolutních limitů pásem bude konečný příspěvek vypočítán na základě souhrnu důvěrných údajů třetích osob v okamžiku poměrné úpravy (směrem nahoru, nepovinně, směrem dolů povinně) příspěvků s cílem dosáhnout maximální výše 12,5 % roční cílové úrovně [62], což rovněž brání ověření výpočtu příspěvku, jak bylo požadováno Tribunálem.

161. Existence jiné metody výpočtu, která by byla nakonec rovněž založena na důvěrných údajích třetích osob, tedy nemůže postačovat k tomu, aby byla zpochybněna svoboda volby jiné metody výpočtu ze strany Komise, splňuje-li zvolená metoda určité výše uvedené podmínky transparentnosti [63].

162. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky byly dobrovolně splněny SRB v souladu se zavedeným právem, není třeba měnit právní rámec stanovený v nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

163. Když tedy Tribunál konstatoval, že některá ustanovení tohoto nařízení v přenesené pravomoci, která podrobně popisují metodu výpočtu, byla protiprávní, dopustil se nesprávného právního posouzení a v tomto bodě je třeba rovněž napadený rozsudek zrušit.

60 – Dostupné na následující internetové adrese: https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1199246/a13a31e2-3633-467e-a38c-69d023e696d3/EBA-GL-2015-10_GL%20on%20Calculation%20of%20Contributions%20DGS_FR.pdf?retry= 1. Viz zejména příloha 1, nadepsaná „Metody výpočtu celkových rizikových vah (ARW) a určení příslušných kategorií rizik“, bod 3.

61 – Úř. věst. 2014, L 173, s. 149.

62 – Viz body 43 a 44, jakož i rámeček 2 pokynů citovaných v poznámce pod čarou 60 tohoto stanoviska (s. 12 a násl.).

63 – Viz bod 156 tohoto stanoviska.

VII. K žalobě v prvním stupni

164. Pokud budou mnou navržené úvahy přijaty a Soudní dvůr rozhodne o zrušení napadeného rozsudku, je třeba se zabývat možností konečného rozhodnutí ve věci. V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie totiž Soudní dvůr může v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

165. V projednávané věci se domnívám, že soudní řízení dovoluje, aby Soudní dvůr sám vydal v projednávané věci rozhodnutí jak z hlediska autentizace přílohy sporného rozhodnutí, tak z hlediska odůvodnění tohoto rozhodnutí a námitky protiprávnosti.

166. Pokud jde o autentizaci této přílohy, v diskusi před Soudním dvorem je pouze posouzení důkazů k této otázce. Kromě toho toto konečné rozhodnutí ve věci z důvodu nedodržení zásady kontradiktornosti nemůže vést ke zpochybnění skutkových zjištění Tribunálu, s výjimkou případu zkreslení, o němž nebyl v projednávané věci předložen důkaz. Může se týkat pouze nových skutečností, pokud jsou přípustné, které byly předloženy Tribunálu a Soudnímu dvoru po důvodu zkoumaném bez návrhu.

167. Znamená porušení této zásady Tribunálem zohlednit v diskusi ve fázi konečného rozhodnutí ve věci samé jednak argument předložený na jednání před Tribunálem a uvedený v kasačním opravném prostředku týkající se začlenění sporného rozhodnutí a jeho přílohy do ARES a jednak písemnosti předložené v rámci kasačního opravného prostředku (nové verze tří písemností předložených během písemné části řízení před Tribunálem a nová písemnost)?

168. Článek 85 jednacího řádu Tribunálu, jak je vykládán judikaturou [64], se vztahuje na předložení nových písemností na podporu kasačního opravného prostředku s poukazem na porušení zásady kontradiktornosti jako v projednávané věci.

169. Před Soudním dvorem byly předloženy nové verze sporného rozhodnutí a jeho přílohy, jakož i průvodního listu, a nová písemnost, která spočívá v otisku obrazovky ARES, které lze posoudit v rámci konečného rozhodnutí ve věci.

170. Z posouzení fotografie obrazovky ARES vyplývá, že dne 11. dubna 2017 byly do systému vloženy soubor označený číslem sporného rozhodnutí ve formátu PDF a soubor, nadepsaný „příloha I […]“ ve formátu Excel, poté, dne 12. května 2017 je uveden podpis předsedkyně SRB, vedoucí k zaregistrování a číslu ARES dne 13. června 2017. Toto číslo ARES a datum 13. června 2017 jsou uvedeny na nových verzích sporného rozhodnutí a jeho přílohy předložených před Soudním dvorem.

171. Tyto skutečnosti sice mohou poprvé prokazovat vazbu mezi souborem přílohy sporného rozhodnutí a souborem tohoto rozhodnutí, avšak je třeba poznamenat, že jednak podpis předsedkyně SRB byl zmíněn až dne 12. května 2017 a odpovídá uzavření spisu v ARES, zatímco průvodní list byl podepsán vlastnoručně dne 11. dubna 2017, a jednak registrace s přidělením čísla ARES se uskutečnila až dne 13. června 2017, tedy po oznámení vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize a přispívajícím institucím. Důkaz o neoddělitelném spojení mezi touto přílohou a uvedeným rozhodnutím tedy existuje až dva měsíce po přijetí sporného rozhodnutí.

64 – Viz zejména rozsudek ze dne 5. března 2019, Pethke v. EUIPO (T-169/17, nezveřejněný, EU:T:2019:135, bod 43).

172. Tato lhůta je podle mého názoru tím spíše problematická, že soubor přílohy sporného rozhodnutí existuje ve formátu souboru, který lze snadno upravit, aniž je to zjistitelné, na rozdíl od textu, jehož čtení umožňuje zjistit nesrovnalosti. Kromě toho tento soubor není opatřen časovým údajem, zatímco z odpovědí na důkazní opatření nařízená Tribunálem vyplývá, že existovaly dvě verze dokumentu, které byly předány výkonnému zasedání SRB. Formát zvolený pro soubor i pozdní registrace tak vyvolávají obtíže z hlediska právní jistoty a autentizace obsahu této přílohy.

173. Domnívám se, že s ohledem na pravidla rozhodování (elektronické hlasování na dálku) a na neoznámení přílohy sporného rozhodnutí přispívajícím institucím musí být požadovaný stupeň právní jistoty vyšší a podmínky projednávané věci nepostačují k prokázání autentizace této přílohy.

174. Podle mého názoru je tedy z tohoto důvodu třeba zrušit sporné rozhodnutí v části, v níž se týká LBBW.

175. Ohledně odůvodnění sporného rozhodnutí mám za to, že při neexistenci podmínek transparentnosti popsané v bodě 156 tohoto stanoviska týkajících se souhrnu údajů a rozpětí rizikových košů nebyla dodržena povinnost uvést odůvodnění.

176. Toto porušení článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí vést ke zrušení sporného rozhodnutí v části, v níž se týká LBBW.

177. Pokud jde o námitku protiprávnosti podanou proti některým ustanovením nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, z úvah uvedených v bodech 137 až 163 tohoto stanoviska vyplývá, že tuto námitku lze zamítnout.

178. Vzhledem k tomu, že navrhuji zrušit sporné rozhodnutí, není nutné přezkoumat ostatní výtky předložené před Tribunálem.

VIII. K zachování právních účinků sporného rozhodnutí

179. V případě, že Soudní dvůr zruší sporné rozhodnutí v části, v níž se týká LBBW, je třeba připomenout, že podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU považuje-li to Soudní dvůr za nezbytné, uvede ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.

180. V projednávané věci sice řízení o kasačním opravném prostředku odhalilo, že sporné rozhodnutí bylo přijato v rozporu s podstatnými formálními náležitostmi, neodhalilo však žádné pochybení, které by se dotýkalo souladu tohoto aktu s nařízením v přenesené pravomoci 2015/63.

181. Zrušení sporného rozhodnutí bez zachování jeho účinků do doby, než bude nahrazeno novým aktem, by proto mohlo nejen porušit jeho provádění, ale rovněž zasáhnout právní jistotu.

182. Za těchto okolností navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl tak, že je třeba zachovat účinky sporného rozhodnutí, dokud nevstoupí v platnost nový akt, který jej nahradí, a to nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy bude vydán rozsudek v této věci.

IX. K nákladům řízení

183. Podle článku 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto řádu, účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

184. Vzhledem k tomu, že SRB neměl úspěch ve věci a LBBW požadovala, aby mu byla uložena náhrada nákladů řízení, je třeba rozhodnout, že SRB ponese vlastní náklady v řízení před Tribunálem a v řízeních před Soudním dvorem, a uložit mu náhradu nákladů řízení LBBW.

185. Podle článku 140 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

186. V důsledku toho Fédération bancaire française (francouzská bankovní federace), Španělské království a Komise ponesou jako vedlejší účastníci řízení vlastní náklady řízení v řízení před Soudním dvorem o obou kasačních opravných prostředcích, a, v případě Komise, rovněž v řízení před Tribunálem.

X. Závěry

187. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

„1) zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 23. září 2020, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB (T-411/17, EU:T:2020:435);

2) zrušil rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) přijaté na jeho výkonném zasedání konaném dne 11. dubna 2017 o výpočtu příspěvků předem na rok 2017 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/SRF/2017/05) v části, v níž se týká společnosti Landesbank Baden-Württemberg;

3) rozhodl, že účinky rozhodnutí SRB/ES/SRF/2017/05 jsou zachovány v části, v níž se toto rozhodnutí týká společnosti Landesbank Baden-Württemberg, dokud nevstoupí v platnost nový akt, který jej nahradí, a to nejpozději do šesti měsíců od vydání rozsudku, který má být vydán v této věci;

4) rozhodl, že SRB ponese kromě vlastních nákladů řízení před Tribunálem a Soudním dvorem i náklady řízení, které před Tribunálem a Soudním dvorem vynaložila společnost Landesbank Baden-Württemberg;

5) rozhodl, že Fédération bancaire française (francouzská bankovní federace), Španělské království a Evropská komise jako vedlejší účastníci řízení ponesou vlastní náklady řízení před Soudním dvorem a v případě Komise i před Tribunálem.“